

20. Vprašanje.

Je-li res, da na planinah
Bolno se telo krepí,
In da srce v gorah mirnih
Izgubljeni mir dobí?

Da telo se ti pozdravi
V gorskem zraku — dobro znam,
A težkó mirú tod najdeš,
Če ga v srcu nimaš — sam!

21. Bled.

Učakal sèn prekrasen sem nocoj:
V oblakih zlatih gledal nad seboj
V daljavi nedosežni sem Bogá —
Plašč bil njegov iz čistega zlatá,
In v kroni biseri so mu žareli;
Ob njem so bili angeli nebá,
Molili so ga in mu slavo peli. —
Pod njim pa plaval je naš lepi svet,
Pomlad na njem je čarno kraljevala,
Mordá je bila prva, ki je vstala

Na božji glas pred milijoni let . . .
In biser Bog iz krone svoje vzal,
Izpustil ga na zemljo, zasolzile
Po njem so angelov oči se mile —
Solzá nebroj ta biser je objel . . .

V tem hipu sem se vzbudil, in šepet
Ljudij, valov mi je na sluh udaril,
In na otok moj vsplaval je pogled —
O, ti si, Bled, ki Bog te je ustvaril!

22. Zima.

Kje cvetni zdaj dol je in breg?
Oh, zima gre z gore v doline . . .
Kar dala pomlad je — premine:
V prirodi le burja in sneg!

Zgodilo se tudi je že,
Da zima je sredi poletja
Prišla, toda vzela ni cvetja —
Objela je moje srcé! —

23. Slovo!

Bog z vami bodi, lepe ve goré,
Dolžnost me kliče, da ostavim vas,
In ob slovesu točil bi solzé,
Takó sem vas v teh dneh zaljubil jaz!

To bil je sèn, prijeten, blažen sèn!
Odprl prijatelj mi svoj tihi stan,
Ki bodi blagoslovljen, posvečen —
Saj v njem sem mislil, sanjal dan na dan.

Pretekli dnevi zdaj so za menoj . . .
Zataplja vanje duh se moj samó,
Spomini pa, ki vzal sem jih s seboj,
Kakó so mi zdaj ljubi — o, kakó!

Ustvarili so mi življenja del,
Kakó je lep ta del, srcé to zná:
Kadár zavlada v njem čut nevesel,
Tolažim ž njim nepókoj si srcá . . .

Kdo znaj, če kdaj se v gore vrnem spet?
Prehitro dnevi v prešlost se gubé —
Bog s tabo, lepi naš gorenjski svet,
Bog z vami, ljube solnčne ve goré!

E. Gangl.

